

5. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 13: 24 - 30

Vertauksen, jonka meidän Vapahtajamme esittää tämän päivän evankeliumissa, me voimme kaikkein parhaiten ja varmimmin ymmärtää Hänen itsensä esittämästä selityksestä siihen. Siemenellä, josta meidän Vapahtajamme tässä puhuu, ei ymmärretä niin ollen sitä samaa, mistä Hän puhuu Matteuksen 13. luvun alussa, jossa sanotaan, **että muutama siemen lankesi tien oheen, muutama kivistöön, muutama orjantappuroihin, jne.** Tämän vertauksen Hän itse selittää niin, että siemen on Jumalan sana, ja suuri erilaisuus kylvömaiden välillä, joihin siemen lankesi, merkitsee erilaisia ihmisiä, jotka kuulevat sanan. Mutta tämän päivän evankeliumissa Hän ymmärtää **siemenellä ihmisiä**, jolloin pelto ei ole ihmisten sydämet vaan **maailma**. Tällä tavalla Hän selittää tämän vertauksen sanoen: ” **Joka kylvää hyvän siemenen, se on Ihmisen Poika. Mutta pelto on maailma; vaan hyvä siemen, ne ovat valtakunnan lapset; mutta ohdakkeet ovat pahan lapset. Vihollinen, joka ne kylvi, on perkele; elon aika on maailman loppu; mutta elomiehet ovat enkelit. Niinkuin siis ohdakkeet haetaan kokoon ja tulella poltetaan, niin pitää myös tämän maailman lopulla oleman. Ihmisen Poika lähettää enkelinsä, ja heidän pitää kokoaman hänen valtakunnastansa kaikki pahennukset, ja ne jotka vääryyttä tekevät, Ja heittävät heidät tuliseen pätsiin: siellä pitää oleman itku ja hammasten kiristys. Silloin pitää vanhurskaat kiiltämän niinkuin aurinko isänsä valtakunnassa.**” Matt. 13: 37 - 43. Tässä Jeesus sanoo nyt selkeästi, että vehnä merkitsee valtakunnan lapsia, jotka Hän sitten kutsuu vanhurskaiksi ja vakuuttaa heille, että heidän pitää kiiltämän niin kuin aurinko heidän Isänsä valtakunnassa.

Me voimme siis tänä päivänä itsellemme rakentumiseksi tutkistella sitä autuutta, jota uskon kautta Herraan Jeesukseen vanhurskaaksitetyt sielut saavat nauttia jo tässä ajassa, ja vielä enemmän ja täydellisesti omistaa toisessa elämässä. Tässä tutkistelussa voimme kiinnittää huomiomme seuraavaan kahteen päätötuuteen:

**1. Että meistä pitää tulla hyvä siemen Jeesuksen peltoon.
Meidän pitää tulla vanhurskaiksi yksinään uskon kautta
Jeesuksen ansioon**

**2. Että tämä usko, jonka kautta me tulemme vanhurskaiksi,
tuottaa meille autuaimmat seuraukset**

Uskon välttämättömyys meidän vanhurskaaksitekemiseemme, niin myös meidän sielunrauhaamme tässä ajassa, ei ole ainoastaan Pyhän Raamatun todistuksen kautta näytetty todeksi, vaan se seuraa myös meidän autuutemme luonnosta ja laadusta. Mikä on usko? Paavalin selityksen mukaan se on vahva uskallus niihin, joita toivotaan, ja epäilemätön vakuuttuminen niistä, joita emme näe. Mikä sitten on usko Jeesukseen? Se on järkähtämätön vakuutus ja varmuus siitä, että Jumalan Poika rakkaudesta syntisiä kohtaan otti päällensä meidän lihamme ja veremme ja siinä kärsi kaikki syntien rangaistukset, niin että me tämän perustuksen päällä voimme toivoa tulevamme armoitetuiksi Jeesuksen tähden ja saavamme osan kaikessa siinä kunniaassa, jonka jumalallinen Lunastajamme on hankkinut meille kärsimisellensä ja kuolemallansa. Joka on itselleen saanut sydämeensä tämän lujan perustuksen ja lepää sen päällä, **sillä on usko Jeesukseen.** Jos me nyt haluamme tietää, keitä ovat ne ihmiset, joiden sydämissä Jumalan hyvä Henki vaikuttaa tämän uskon, vastaus kuuluu: eivät ketkään muut kuin ne, jotka sydämestään tunnustavat itsensä vaivaisiksi tuomittaviksi syntisiksi, jotka olisivat kadotetut, jos ei Jeesuksen veri huutaisi heille armoa. Jumalan sanasta ja omasta kokemuksesta me siis voimme nähdä selkeästi, kuinka mahdotonta on jollakin muulla tavalla tulla todelliseen sielunrauhaan tai lepoon sydämessänsä. Jos velanalaiselle ihmiselle sanottaisiin, että joku hyvä ystävä oli maksanut kaiken hänen velkansa hänen puolestansa, mutta hän ei kuitenkaan voisi uskoa sitä, hän olisi yhä vain murheellinen ja levoton oletetusta velastansa, vaikka se onkin kaikki maksettu. Samoin kuin siinä tapauksessa, että joku kuulee Jeesuksen sovittaneen ja maksaneen täydellisesti ristin päällä hänen ja koko maailman synnit, mutta kuitenkin hän ei voisi omalta puoleltaan uskolla omistaa itselleen tätä Jeesuksen sovintoa, niin pitäisi hänen toki yhtä lailla kauhistua tuomiota ja iankaikkisuutta kuin silloin, jos ei mitään sovintoa olisi tapahtunut. Se nähdään kaikista herätetyistä ihmisistä: niin pian kuin ihminen herää syntiunestaan ja varmuudestaan ja vakavasti hätääntyy sieluntilastansa, niin ei kerta kaikkiaan mikään asia voi lohduttaa häntä, hänellä ei myös ole mitään sielunrauhaa, ennenkuin hän saa armon uskoa siihen ristiinnaulittuun ja voi omistaa itsellensä sen sovinnon, joka Hänen kauttansa on tapahtunut. Sitten kun hän kaikessa hädässään voi

5. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

kääntyä Vapahtajan tykö saamaan Hänessä syntien anteeksiantamisen, elämän ja autuuden ja voi uskoa, että Vapahtaja myöskin rakastaa häntä ja on kärsinyt hänenkin tähtensä, silloin vasta virvoittuu hänen sydämensä; ja mitä kiinteämmin hän voi luottaa siihen, että **Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itse kanssansa**, sitä iloisemmaksi hän tulee ja nauttii täydellistä rauhaa ja lepoa sielussansa. Vapahtajan ja Hänen apostoliensa halusta ilahduttaa meitä vaivaisia ihmisiä johtuu se, että he niin yksimielisesti kehottavat uskomaan Jeesukseen, jota paitsi ei mitään autuutta anneta ajassa eikä iankaikkisuudessa.

Jeesus itse ja Hänen apostolinsa ovat yksinkertaisesti opettaneet uskon oppia, oppia uskosta ristiinnaulittuun, ja sanoneet selvästi, että **ilman uskoa on mahdotonta kelvata Jumalalle**. Olkoon ihminen rikas tai köyhä, viisas tai tyhmä, hyveellinen tai paheellinen, kaikki ihmiset tulevat kuitenkin poikkeuksetta kadotetuiksi, elleivät vaivaisina syntyisinä etsi kaikkea autuuttansa Hänessä, joka riippui ristin päällä, ja uskolla omista itselleen Hänen kallista ansiotansa, jolla he ainoastaan voivat kestää tuomiolla. Tämä oli Johannes Kastajan, Jeesuksen oma ja Hänen apostoliensa oppi. Johannes Kastaja todisti kirkkaasti ja selkeästi: ” **Joka uskoo Pojan päälle, hänellä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei usko Pojan päälle, ei hänen pidä elämää näkemän, mutta Jumalan viha pysyy hänen päällensä.**” Joh. 3: 36. Vaikka meidän Vapahtajamme oli nöyrä sydäimestä eikä etsinyt omaa kunniaansa, Hän kuitenkin selitti, kuinka mahdotonta oli ihmisen tulla autuaaksi, jos hän ei tahdo tulla Hänen tykönsä ja uskoa Häneen. Hän todisti itsestään, että Hän oli **elämän leipä** sanoen: ” **joka tulee minun tyköni, ei hän suinkaan isoo, ja joka uskoo minun päälleni, ei hän koskaan janoo.**” Joh. 6: 35. ” **Joka uskoo minun päälleni, niinkuin Raamattu sanoo, hänen kohdustansa pitää vuotaman elämän veden virrat.**” Joh. 7: 38. ” **Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen korvessa, niin myös Ihmisen Poika pitää ylennettämän:**” jne. ” **Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa,**” jne. ” **Joka hänen päällensä uskoo, ei häntä tuomita; mutta joka ei usko, se on jo tuomittu;**” jne. Joh. 3: 14 - 18.

Jeesuksen apostolit eivät myöskään salanneet tätä totuutta. Usko Jeesukseen on ainoa autuuden tie, jolla me vaivaiset syntiset voimme tulla pelastetuiksi. Paavali sanoo: ” **Että me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta,**” Room. 5: 1. Johannes sanoo: ” **Ja tämä on hänen käskynsä, että me hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimen päälle uskoisimme,**” 1. Joh. 3: 23. Joka ajatuksilla seuraten lukee Apt. 10. luvun eikä tahallisesti sulje silmiään totuudelta, hän voi täydellisesti vakuuttua siitä, että vaikka ihminen olisi kuinka hyveellinen ja kunnollinen tahansa, niin täytyy hänen oppia tuntemaan Vapahtajan ja uskoa Häneen, jos hän tahtoo tulla autuaaksi. Siinä

5. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

kerrotaan meille sadanpäämies Korneliuksesta, joka käsityksensä mukaisesti oli ” **Jumalinen ja Jumalaa pelkääväinen kaiken huoneensa kanssa, joka jakoi paljon almua kansalle, ja rukoili alati Jumalaa.**” Hänelle ilmestyi kerran Herran enkeli, joka sanoi hänelle, että **hänen rukouksensa ja almunsa olivat tulleet muistoon Jumalan edessä**; tämä tarkoittaa sitä, että Jumala mielistyi siihen, että tämä pakana piti sydämellistä murhetta autuudestaan ja että hän tahtoi kelvata Jumalalleen niin hyvin kuin hän tiesi ja ymmärsi. Mutta mahtoiko Kornelius nyt olla sellainen kuin hänen piti olla? Oliko hän jo sillä vanhurskas ja autuas Jumalan edessä? Ei suinkaan! kaukana siitä. Sillä jos asia olisi niin ollut, ei enkelin olisi tarvinnut sanoa hänelle muuta kuin ylistää häntä sentähden autuaaksi. Mutta sitä hän ei tee, vaan ainoastaan kääntää häntä antamaan noutaa tykönsä apostoli Pietarin, jonka piti sanoa hänelle, mitä häneltä vielä puuttui autuuteen ja mitä hänen piti tehdä. Sillä välillä myös Pietari oli Jumalan ilmestyksen kautta saanut käskyn mennä julistamaan Jeesuksen armoa yhtäläisesti pakanoille kuin juutalaisillekin, mitä ei hän ennen ollut uskonut, vaan luullut, että ainoastaan juutalaiset kutsuttaisiin Jeesuksen valtakuntaan täällä maan päällä. Tämän ilmestyksen Pietari sai siksi, ettei hänen tullut kieltäytyä menemästä Korneliuksen tykö, vaikka tämä oli pakana. Ja kun Korneliuksen lähetit enkelin käskyn mukaan tulivat noutamaan Pietaria, ei hän ensinkään epäillyt seurata heitä päämiehen tykö, joka kohta kertoo apostolille, mikä enkelin ilmestys hänellä oli ollut ja minkätähden hän oli antanut noutaa hänet, nimittäin saadaksensa häneltä kuulla autuuden tien.

Silloin apostoli ihmetellen alkaa puhumaan näin: ” **Nyt minä todeksi löydän, ettei Jumala katso ihmisen muotoa: Vaan kaikissa kansoissa, joka häntä pelkää ja tekee vanhurskautta, se on Jumalalle otollinen.**” Apostoli tahtoo sillä sanoa: nyt minä näen ihmeekseni, mitä varten minulle tuli sellainen ilmestys, josta minä opin, että niin hyvin pakanoilla kuin juutalaisilla on yhtäläinen oikeus ja pääsy Jeesuksen sovintoon. Hän ei sano Korneliuksen jo tässä tilassa olleen vanhurskaan Jumalan edessä, vaan hän alkaa nyt, enkelin neuvon mukaan, kertoa tälle jumalaapelkääväiselle pakanalle, mitä hänen piti tekemän tullaksensa autuaaksi; nimittäin: hän kuvaa hänen eteensä sen ristiinnaulitun Jeesuksen elävien ja kuolleitten tuomarina ja lisää sitten, että ” **Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, pitää hänen nimensä kautta synnit anteeksi saaman.**” Ja sitten sanotaan: ” **Kuin Pietari vielä näitä puhui, lankesi Pyhä Henki kaikkein niiden päälle, jotka puheen kuulivat. ... Ja hän käski kastaa heitä Herran nimeen.**”

Tästä me siis näemme, mitä vielä puuttui tältä jumaliselta pakanalta; joka hartaudellaan voi hyvin saattaa häpeään monta kristittyä, jotka meidän päivinämme elävät täysin suruttomina autuudestaan. Mitä häneltä sitten

5. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

puuttui? Sehän pelkästään, että **hän ei vielä ollut oppinut tuntemaan Jeesusta eikä uskonut Häneen.**

Kaikesta tästä me ymmärrämme siis, että jos meidän pitää oleman hyvä siemen Jeesuksen pellossa ja luettaman vanhurskaiden lukuun, jotka ovat valtakunnan lapset, niin meidän täytyy oppia tuntemaan Vapahtajamme ja uskolla omistaa itsellemme Hänen ansionsa meidän vanhurskaudeksemme ja autuudeksemme. Näin menetellessämme me voimme olla aivan autuaat ajassa ja iankaikkisuudessa. Jeesus sanoo, että **nisut pitää koottaman Hänen aittaansa** ja nimittää ne myös toisella nimellä **vanhurskaiksi** sanoen: ” **Silloin pitää vanhurskaat kiiltämän niinkuin aurinko isänsä valtakunnassa.**” Niin! usko Jeesukseen ei tee meitä autuaiksi ainoastaan tulevaisessa elämässä, vaan jo tässä ajassa. Sen voi jokainen herännyt ihminen todistaa, joka on pitänyt murhetta autuudestaan, mutta ei ole löytänyt mitään lepoa sielullensa muualla kuin Jeesuksen tykönä. Sellaisen rauhan ja sielunlevon me saamme uskon kautta Jeesukseen, levon ja rauhan, jota ei kukaan voi omistaa, paitsi hän, joka uskoo Vapahtajaan. Muussa tapauksessa jokainen ihminen tuntee levottomuuden ja tyhjyyden sielussaan ja tulee monet kerrat varsin levottomaksi ja huolestuneeksi tietämättä itse, mitä häneltä puuttuu. Mistä se johtuu? Kaiketi siitä, että ihminen on langennut pois Jumalasta, on kadottanut Jumalan kuvan eikä ole nyt enää se, mikä hän ennen on ollut. Sentähden mahtaa jokainen ihminen etsiä päästäkseen takaisin siihen autuaalliseen tilaan, missä hän ennen oli. Ja se voi tapahtua ainoastaan Jeesuksen kautta. Joka tuntee puutteensa ja sitten kohta pakenee Jeesuksen tykö perustautuen Hänen vereensä ja ansioonsa, hän löytää uudelleen kadotetun autuutensa Vapahtajassa ja tuntee siinä sydämessään rauhan, jota koko maailma ei voi antaa. Etsiköön ihminen lepoa ja lohdutusta, mistä hän ikinä tahtoo, kuitenkin hän ei tule koskaan mihinkään tosi lepoon tai rauhaan ennen, kuin hän saa armon uskoa Herraan Jeesukseen. Silloin vasta hän tulee autuaaksi ja saa levon sielulleen. Matt. 11: 29. Apostoli Paavali sanoo, että **Jumalan valtakunta on vanhurskaus, rauha ja ilo Pyhässä Hengessä.** Room. 14: 17. Sen lisäksi hän toivottaa uskovaisille kolossalaisille, että **Jumalan rauha hallitsisi heidän sydämissänsä, johon he myös ovat kutsutut.** Kol. 3: 15. Me näemme siis, ettei ole turhaa luuloa, vaan Jumalan sanaan perustuva totuus, että ihminen, joka uskoo Herraan Jeesukseen, saa sen kautta rauhan sydämeensä. Miten voisi olla mahdollista, että Jeesuksen rauha hallitsisi sydämessä mutta ihminen ei tuntisi sen suloista hallintaa? Ja kuinka voitaisiin sanoa jonkun löytäneen levon sielullensa Jeesuksessa tietämättä mitä hän on etsinyt ja löytänyt?

Samalla tavalla sanoo myös Pyhä Raamattu, että uskosta Jeesuksen päälle seuraa **ilo Pyhässä Hengessä**; ja niin kuin Jumalan valtakunta on vanhurskaus ja rauha, samoin se on myös **ilo Pyhässä Hengessä.** Sentähden Paavali

5. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

kehottaa filippiiläisiä niin painokkaasti iloitsemaan ja riemuitsemaan Vapahtajassamme. Hän aloittaa heille kirjoittamansa lähetykskirjeen kolmannen luvun näillä sanoilla: ” **Vielä, minun veljeni, iloitkaat Herrassa. Että minä teille yhdellä tavalla kirjoitan, en minä siitä suutu; sillä se tekee teidät vahvemmaksi.**” Niin ollen jokainen vaivainen syntinen, joka on tullut Vapahtajan tykö ja on yksinkertaisesti vastaanottanut sen autuuden, jonka Hän antaa, voi varmuudella ja kokemuksesta sanoa: ” **Jeesus paras tavaran`, Jeesus rakas armon lähde! Uskon kautta olet minun, Minä veres kautta sinun.**” Maailmassa ei ole mitään iloa, jota voitaisiin verrata siihen iloon, joka seuraa Vapahtajan läsnäolosta sydämessämme ja siitä, että Hän osoittaa itsensä meille ihanassa sovintomuodossansa. Silloin sydän täyttyy suloisella tuntemisella, ilolla, johon ei maailmassa voi mitään muuta verrata. Autuas on hän, joka nauttii sitä iloa sydämessään ja uskollisesti säilyttää sen.

Vapahtajamme tahto on myös, että meillä on ilo Hänessä. Niin Hän puhui opetuslapsillensa, ja sama tarkoitus Hänellä on kaikkia lapsiansa kohtaan maan päällä: ” **Että minun iloni teissä pysyis ja teidän ilonne tulis täydelliseksi.**” Joh. 15: 11. Yksinkertainen sydän, joka lapsellisesti ja joka päivä voi iloita Vapahtajassaan, ja joka käy sulatettuna ja taivutettuna rauhassa ja antaa Hänen siunata hänet kokonaan, sellainen sydän, sellainen sielu on varmasti otollinen Hänelle. — On sängen valitettavaa, että löytyy ihmisiä, jotka tahtovat kieltää tämän ilon Jeesuksessa. Useimmilla ei ole itsellään mitään iloa Hänessä, ja tällä he osoittavatkin tosiasiaassa olevansa sydämessään Hänen vihollisiaan. Mutta koska me tiedämme katekismuksestamme ja Pyhästä Raamatusta, että ennenkuin ihminen saa uskon Jeesukseen, täytyy hänen ensin olla katuvainen ja katumuksella ja tuskalla tuntea syntinsä; kuinka me voisimmekaan kieltää tätä seuraavan ilon, jonka peljästynt syntinen saa kokea kohta, kun hän voi uskoa, että hänen syntinsä ovat maksetut. Eikö velanalainen ihminen ihastu, kun toinen maksaa hänen velkansa? Eikö myös syntinen sydämestään iloitsisi, kun hän saa armon uskoa, että Vapahtajan veri on vuotanut hänen tähtensä? Joka ensin on tuntenut itsensä kirotuksi ja onnettomaksi ilman Jeesusta, mutta sitten on etsinyt ja löytänyt armon Jeesuksen veressä, hänen täytyy välttämättä tuntea siitä ilon sydämessään. Mutta ihmisen tulee itse olla se kokenut voidakseen uskoa, mitä iloa Jumalan lapset joka päivä saavat nauttia kanssakäymisessä Vapahtajansa kanssa, joka täyttää heidän sydämensä syvällä rakkaudella ja kiitollisuuden kyyneleillä. Se ilo, minkä syntinen vaimo tunsikin itkiessään rakkaudenkyyneleitä Jeesuksen jaloissa, on kallis aarre, jota armoitettu syntinen ei anna ottaa pois itseltänsä, vaikka jopa kaikki maailman viisaat tahtoisivat kieltää häneltä tämän tuntemisen. Sillä tiedetäänhän, ettei luonnollinen ihminen voi tuomita sellaisia asioita.

5. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

Onnellinen on hän, joka kokemansa perusteella tietää tämän: minä olin levoton, tuskainen ja onneton ihminen, ennen kuin minä tulin Jeesukseni tykö; mutta kun heittäydyin maahan Hänen jalkojensa eteen, sain syntieni anteeksiantamuksen, levon ja ilon Hänessä.